

บทที่ 1

บทนำ

ที่มาและความสำคัญของปัญหา

พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พุทธศักราช 2542 กล่าวถึงการจัดการศึกษาว่า ในการจัดการศึกษานั้น มุ่งให้ผู้เรียนทุกคนมีความสามารถในการเรียนรู้และพัฒนาตนเอง การเรียนรู้ต้องจัดให้เกิดขึ้นได้ตลอดเวลา ทุกสถานที่ ทั้งการศึกษาในระบบ นอกระบบ และตามอัธยาศัย ให้เหมาะสมตามระดับการศึกษานั้นๆ และผู้ศึกษาควรมีโอกาสเท่าเทียมกันในการศึกษาหาความรู้

รุ่ง แก้วแดง เลขาธิการคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ (2544) เสนอว่า

องค์กรหลักที่สำคัญที่เป็นชุมพลแห่งการเรียนรู้ก็คือ พิพิธภัณฑสถาน หอจดหมายเหตุ และหอศิลป์ ซึ่งนอกจากจะเป็นสถานที่พักผ่อนหย่อนใจ ยังทำหน้าที่เป็นองค์กรทางการศึกษา เป็นชุมพลในการขับเคลื่อนสังคมไปสู่สังคมแห่งการเรียนรู้ได้อย่างแท้จริง

ในบรรดาองค์กรหลักในการเรียนรู้ที่กล่าวถึงมานี้ หอจดหมายเหตุเป็นองค์กรที่มีลักษณะ

พิเศษกว่าองค์กรอื่นๆ ตรงที่เป็นหน่วยงานที่เก็บรักษาและบริการเอกสารจดหมายเหตุ ซึ่งมีข้อจำกัดในการให้บริการ เอกสารจดหมายเหตุที่เป็นข้อมูลที่ให้บริการนั้น คือ เอกสารดำเนินงานของส่วนราชการ สถาบันเอกชนที่ผ่านการวินิจฉัยว่ามีคุณค่า สมควรเก็บรักษาไว้ตลอดไป เอกสารเหล่านี้มีคุณค่าต่อหน่วยงาน สถาบันเอกชนที่แสดงถึงการดำเนินงาน การบริหารงาน รวมทั้งยังมีคุณค่าต่อส่วนรวมในการศึกษาค้นคว้า วิจัย ในสาขาวิชาต่างๆ ทั้งทางด้านการเมือง เศรษฐกิจ สังคม วัฒนธรรม เป็นต้น (กรมศิลปากร 2542 : 4) จะเห็นว่าธรรมชาติของเอกสารจดหมายเหตุแตกต่างจากหนังสือหรือข้อมูลชนิดอื่น ที่สำคัญเอกสารจดหมายเหตุนี้ไม่ได้เกิดจากการจัดพิมพ์เพื่อการเผยแพร่ จึงมีเพียงชุดเดียวเท่านั้น

หอจดหมายเหตุที่ต้องการทำการศึกษาในที่นี้ คือ สำนักหอจดหมายเหตุแห่งชาติ ซึ่งเป็นองค์กรที่มีความสำคัญ เป็นแหล่งข้อมูลทางการศึกษาที่มีประโยชน์ (กรมศิลปากร 2542 : 6) ที่เปิดกว้างให้แก่ประชาชนและนักศึกษาที่ใฝ่หาความรู้ ประชาชนและนักศึกษาควรมีความรู้ความเข้าใจที่ถูกต้องต่อฐานะที่แท้จริงของสำนักหอจดหมายเหตุแห่งชาติที่เป็นแหล่งเรียนรู้ที่บริการข้อมูลความรู้อันมีลักษณะพิเศษ และเป็นแหล่งเรียนรู้ที่สำคัญแห่งหนึ่งของชาติ โดยเฉพาะการให้

บริการข้อมูลทางประวัติศาสตร์ด้านต่างๆ

สำนักหอจดหมายเหตุแห่งชาติ จัดตั้งขึ้นตามพระราชกฤษฎีกาแบ่งส่วนราชการ กรมศิลปากร เมื่อวันที่ 18 สิงหาคม พ.ศ. 2495 มีฐานะเป็นกองในสังกัดกรมศิลปากร กระทรวงวัฒนธรรม ที่ทำการแห่งแรกตั้งอยู่ ณ ตึกถาวรวัตถุ ถนนหน้าพระธาตุ ปัจจุบันได้ย้ายที่ทำการมายังอาคารหลังปัจจุบัน ณ บริเวณหอสมุดแห่งชาติท่าวาสุกรี เมื่อ พ.ศ. 2519 และเมื่อ พ.ศ. 2545 ได้ปรับเปลี่ยนโครงสร้างจากหน่วยงานระดับกองหอจดหมายเหตุแห่งชาติเป็น “สำนักหอจดหมายเหตุแห่งชาติ” ในกรมศิลปากร กระทรวงวัฒนธรรม (กรมศิลปากร 2542 : 6)

สำนักหอจดหมายเหตุแห่งชาติรับมอบเอกสารที่สิ้นกระแสการปฏิบัติงานจากส่วนงานราชการต่างๆ โดยเป็นไปตามระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรีว่าด้วยงานสารบรรณ พ.ศ. 2526 และระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรีว่าด้วยงานสารบรรณ (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2548 รวมทั้งรับมอบเอกสารประวัติศาสตร์ ตามพระราชบัญญัติข้อมูลข่าวสาร พ.ศ. 2540 และในส่วนที่เกี่ยวข้องกับเอกสารลับของส่วนงานราชการต่างๆ ต้องปฏิบัติตามระเบียบว่าด้วยการรักษาความลับของทางราชการ พ.ศ. 2544 แล้วนำมาประเมินคุณค่าและเก็บรักษาไว้เป็นสมบัติของประเทศและให้บริการเอกสารจดหมายเหตุต่อไป เพราะเอกสารจดหมายเหตุเป็นหลักฐานสำคัญต่อการเมืองการปกครองของประเทศ สะท้อนให้เห็นถึงพัฒนาการของภาครัฐได้เป็นอย่างดี นอกจากนี้สำนักหอจดหมายเหตุแห่งชาติยังมีเอกสารส่วนบุคคลของบุคคลสำคัญต่างๆ เช่น เอกสารส่วนพระองค์ของสมเด็จพระยามหาราชานุภาพ เอกสารส่วนบุคคลของหม่อมหลวงปิ่น มาลากุล ฯลฯ อีกทั้งเอกสารจดหมายเหตุที่ได้มาจากการซื้อหรือการแลกเปลี่ยนไว้ให้บริการที่สำนักหอจดหมายเหตุแห่งชาติ

แนวนโยบายที่สำคัญของสำนักหอจดหมายเหตุแห่งชาติในปัจจุบันคือ การผลักดันให้สำนักหอจดหมายเหตุแห่งชาติเป็นหน่วยงานหลักในการรวบรวมเก็บ สงวนรักษา และให้บริการเอกสารจดหมายเหตุที่ใหญ่ที่สุดของประเทศอย่างแท้จริง (โสมสุดา ลีชะวณิช 2548) ซึ่งงานด้านการประชาสัมพันธ์เป็นส่วนสำคัญส่วนหนึ่ง ที่ทำให้การดำเนินการของสำนักหอจดหมายเหตุแห่งชาติเป็นไปตามพันธกิจนี้ และยังสามารถสร้างเสริมและรักษาภาพลักษณ์ที่แท้จริงของสำนักหอจดหมายเหตุแห่งชาติ ให้เกิดขึ้นในสายตาของประชาชนอีกด้วย

ภาพลักษณ์ที่ถูกต้องของสำนักหอจดหมายเหตุแห่งชาติคือภารกิจตามที่กล่าวมา แต่ภาพลักษณ์ของสำนักหอจดหมายเหตุแห่งชาติในปัจจุบันเป็นอย่างไร มีภาพลักษณ์ที่ถูกต้องตามบทบาทหน้าที่ตามที่กล่าวมาหรือไม่ เป็นเรื่องที่ควรมีการศึกษาวิจัย

การที่หน่วยงานใดจะสามารถทราบได้ว่า หน่วยงานของตนเองมีภาพลักษณ์อย่างไรนั้น จำเป็นต้องมีการศึกษาวิจัยจากบุคคลภายนอกหรือผู้มาใช้บริการ เพื่อสะท้อนให้เห็นภาพลักษณ์ปัจจุบันของหน่วยงานเสียก่อน สำนักหอจดหมายเหตุแห่งชาติก็เช่นกัน จำเป็นต้องศึกษาหาภาพลักษณ์ของตนเองในปัจจุบันเพื่อที่จะได้สามารถกำหนดทิศทางการบริหารหน่วยงาน เพื่อให้สอดคล้องกับความต้องการของผู้มาใช้บริการ และสามารถตอบสนองกับสภาพการณ์ปัจจุบันของโลกได้ กล่าวคือสำนักหอจดหมายเหตุแห่งชาติควรส่งเสริมภาพลักษณ์ของหน่วยงานให้สอดคล้องกับสภาพการณ์ปัจจุบันที่เป็นโลกแห่งข้อมูลข่าวสาร และยังคงสอดคล้องกับการศึกษาของประเทศที่ต้องการให้สังคมไทยเป็นสังคมอุดมปัญญา หรือเป็นสังคมแห่งการเรียนรู้

ศาสตราจารย์ พิพนนอก (2548) ศึกษาเรื่องการประเมินคุณภาพบริการของสำนักหอจดหมายเหตุแห่งชาติ พบว่าสำนักหอจดหมายเหตุแห่งชาติได้มีการปรับปรุงโครงสร้างและมีการพัฒนาบุคลากรมาโดยตลอด เพื่อพัฒนาหน่วยงานให้เป็นที่ศรัทธา เชื่อถือ ยอมรับ ผลการดำเนินงานมีการพัฒนาก้าวหน้าขึ้นเป็นลำดับ อย่างไรก็ตามก็ยังมีปรากฏปัญหาที่อาจจะเป็นอุปสรรคต่อการดำเนินงานและการพัฒนาสำนักหอจดหมายเหตุแห่งชาติ ดังตัวอย่างต่อไปนี้

ตัวอย่างที่ 1 ชาวจากหนังสือพิมพ์กรุงเทพธุรกิจ ฉบับวันที่ 15 กรกฎาคม พ.ศ. 2545 คอลัมน์หน้าสามมาथा โดยเผ็กร้อน สรุปใจความได้ว่า “หอจดหมายเหตุแห่งชาติมีข้อจำกัดในการให้บริการ ทั้งในด้านของบุคลากรที่ให้บริการ ระเบียบปฏิบัติ และด้านของตัวเอกสารจดหมายเหตุเอง ซึ่งไม่เอื้อต่อการเข้ามาค้นคว้าข้อมูลของประชาชนทั่วไป”

ตัวอย่างที่ 2 ชาวจากหนังสือพิมพ์ คม ชัด ลึก ฉบับวันที่ 27 กรกฎาคม พ.ศ. 2547 เป็นข่าวเกี่ยวกับการพบจดหมายลายพระหัตถ์ของรัชกาลที่ 5 พร้อมซองและแสตมป์ นำออกประมูลผ่านทางเว็บไซต์ที่จัดโดยสำนักงานต่างประเทศ โดยมีการตั้งข้อสังเกตจากผู้สื่อข่าวว่า เอกสารราชการหรือเอกสารของพระมหากษัตริย์ออกนอกประเทศได้อย่างไร และออกมาจากสำนักหอจดหมายเหตุแห่งชาติหรือไม่

ตัวอย่างดังที่ได้ยกมานี้ล้วนเป็นข่าวที่สามารถสร้างภาพลักษณ์ที่ไม่ดีให้แก่สำนักหอจดหมายเหตุแห่งชาติได้ แท้ที่จริงแล้วข่าวของตัวอย่างที่ 1 นั้น อาจเกิดขึ้นจากความไม่เข้าใจของผู้มาใช้บริการ ไม่ทราบในข้อเท็จจริงของการบริการของงานจดหมายเหตุ ที่เป็นการบริการแบบปิด แตกต่างจากการบริการแบบเปิดเหมือนงานห้องสมุด ทั้งนี้เนื่องจากข้อจำกัดของลักษณะทางกายภาพของตัวเอกสารจดหมายเหตุ

สำหรับข่าวที่ 2 นั้น สำนักหอจดหมายเหตุแห่งชาติไม่ได้มีภารกิจในการเก็บรักษา ภายพระหัตถ์ส่วนพระองค์ (หากจดหมายดังกล่าวเป็นจดหมายที่ท่านส่งถึงบุคคลใด บุคคลนั้นก็ เป็นเจ้าของ) และมีความเป็นไปได้ที่เจ้าของจดหมายหรือทายาทของเจ้าของจดหมายฉบับนั้นอาจ จะนำออกมาประมูลขาย ซึ่งไม่ใช่ลายพระหัตถ์ส่วนพระองค์ที่ทางสำนักหอจดหมายเหตุแห่งชาติ เก็บรักษาอยู่

การที่สำนักหอจดหมายเหตุแห่งชาติถูกกล่าวหาเช่นนี้ ย่อมส่งผลกระทบต่อชื่อเสียง ซึ่งสำนักหอจดหมายเหตุแห่งชาติควรดำเนินการประชาสัมพันธ์ให้ประชาชนทั่วไปเข้าใจเรื่องนี้ อย่างถูกต้องมากกว่าที่จะวางเฉยต่อข้อกล่าวหา เพราะหากว่าหน่วยงานหนึ่งมีภาพลักษณ์ไปใน ทางที่ไม่ดีแล้ว หน่วยงานนั้นย่อมไม่ได้รับความเชื่อถือหรือไว้วางใจจากประชาชน ประชาชนอาจ ไม่ให้ความร่วมมือสนับสนุนต่อหน่วยงาน ในทางตรงข้ามหากหน่วยงานมีภาพลักษณ์ที่ดี ภาพที่เกิดขึ้นในจิตใจของประชาชนที่มีต่อหน่วยงานก็จะเป็นไปในทางดีมีความน่าเชื่อถือ ศรัทธา (วิรัช อภิวรรณกุล 2529 : 77)

จากการศึกษาปัญหาของสำนักหอจดหมายเหตุแห่งชาติที่ตีพิมพ์เผยแพร่ทางหนังสือพิมพ์ ประกอบกับการติดตามการดำเนินงานของสำนักหอจดหมายเหตุแห่งชาติที่ผ่านมา นั้น อาจกล่าวได้ ว่า สำนักหอจดหมายเหตุแห่งชาติเริ่มประสบปัญหาในด้านชื่อเสียงหน่วยงาน และภารกิจที่แท้จริงใน การปฏิบัติงาน นอกจากนี้ลักษณะงานจดหมายเหตุก็ยังไม่ค่อยได้รับรู้กันอย่างแพร่หลาย ยังอยู่ใน วงจำกัด คือ เป็นที่รู้จักสำหรับนักวิชาการหรืออาจารย์เท่านั้น หากพิจารณาโดยละเอียดพบว่าปัญหา นี้เกิดขึ้นจากการไม่เข้าใจลักษณะงานจดหมายเหตุของประชาชนทั่วไป และข้อจำกัดในการให้ บริการ ตลอดจนการเข้าถึงเอกสารจดหมายเหตุ เป็นต้น เกี่ยวข้องกับงานด้านประชาสัมพันธ์เป็น สำคัญ ปัญหาเหล่านี้ อาจส่งผลกระทบต่อภาพลักษณ์ของสำนักหอจดหมายเหตุแห่งชาติ และหากปล่อยไว้โดยไม่แก้ไขก็จะมีแต่ผลเสียที่จะเกิดขึ้นต่อหน่วยงานมากขึ้น

ในการศึกษาหาภาพลักษณ์หน่วยงานนั้น ควรที่จะต้องศึกษาจากความคิดเห็นของผู้ใช้ บริการจำนวนมาก จึงจะได้ผลสรุปที่ดี ผู้มาใช้สารนิเทศ ณ สำนักหอจดหมายเหตุแห่งชาติ นั้น ควรเป็นผู้ที่ต้องการใช้เอกสาร ที่รู้ความต้องการของตนเองอย่างแน่ชัด (สมสรวง พฤติกุล 2539 : 33) ทั้งนี้ นักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษาส่วนใหญ่มีความจำเป็นที่จะต้องมาใช้บริการแหล่งข้อมูล แบบปฐมภูมิประกอบการวิจัย การค้นคว้า การทำวิทยานิพนธ์ และจากการสรุปสถิติการให้บริการ ของสำนักหอจดหมายเหตุแห่งชาติที่ผ่านมา พบว่ากลุ่มนักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษาเป็นกลุ่มที่มี

การติดต่อใช้บริการจากสำนักหอจดหมายเหตุแห่งชาติอย่างต่อเนื่อง และมีสัดส่วนเป็นจำนวนมากในแต่ละปี มากกว่าการใช้บริการค้นคว้าของนักศึกษาในระดับอื่น

ผู้วิจัยจึงสนใจศึกษาวิจัยเรื่อง ภาพลักษณ์ของสำนักหอจดหมายเหตุแห่งชาติ ในทัศนะของนักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษาของมหาวิทยาลัยของรัฐ โดยจะศึกษาจากนักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษาของมหาวิทยาลัยของรัฐ ในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑล ทั้งสาขาวิชาสังคมศาสตร์ และมนุษยศาสตร์ รวมทั้งสาขาวิชาวิทยาศาสตร์ที่เคยมาใช้บริการช่วงปี พ.ศ. 2546 ถึง 2548

ทั้งนี้ จะพิจารณาลักษณะทางประชากรของกลุ่มนักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษา ที่มาใช้บริการ ณ สำนักหอจดหมายเหตุแห่งชาติ กล่าวคือ เพศ, มหาวิทยาลัย, สาขาวิชา และความถี่ในการเข้าใช้บริการเป็นปัจจัยสำคัญที่จะนำมาประเมินดูว่า นักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษาที่มาใช้บริการ ณ สำนักหอจดหมายเหตุแห่งชาติที่มีลักษณะทางประชากรต่างกัน มีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับภารกิจและความรับผิดชอบของสำนักหอจดหมายเหตุแห่งชาติเหมือนหรือต่างกันอย่างไร และนักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษาที่มาใช้บริการที่มีความรู้ความเข้าใจในภารกิจและความรับผิดชอบของสำนักหอจดหมายเหตุแห่งชาติต่างกัน จะมีภาพลักษณ์ต่อสำนักหอจดหมายเหตุแห่งชาติเหมือนหรือต่างกันอย่างไร โดยจำกัดการศึกษาภาพลักษณ์ของสำนักหอจดหมายเหตุแห่งชาติใน 4 ด้าน คือ ด้านประชาสัมพันธ์ ด้านเอกสารจดหมายเหตุ ด้านการบริการ และด้านอาคารสถานที่สภาพแวดล้อม

วัตถุประสงค์ของการศึกษา

เพื่อศึกษาภาพลักษณ์ของสำนักหอจดหมายเหตุแห่งชาติจากผู้มาใช้บริการที่เป็นนักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษาของมหาวิทยาลัยของรัฐ ในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑล

สมมุติฐานของการศึกษา

1. ภาพลักษณ์ของสำนักหอจดหมายเหตุแห่งชาติในทัศนะของนักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษาของมหาวิทยาลัยของรัฐต่างกันตามลักษณะทางประชากร

ตัวแปรต้น	1) เพศ
	2) มหาวิทยาลัย
	3) สาขาวิชา
ตัวแปรตาม	ภาพลักษณ์ทั้ง 4 ด้าน

- 1) ด้านประชาสัมพันธ์
- 2) ด้านการบริการ
- 3) ด้านเอกสารจดหมายเหตุ
- 4) ด้านอาคารสถานที่สภาพแวดล้อม

2. นักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษาที่เข้าใช้บริการ ณ สำนักหอจดหมายเหตุแห่งชาติที่มีความถี่ในการใช้บริการแตกต่างกัน จะมีภาพลักษณ์ของสำนักหอจดหมายเหตุแห่งชาติในด้านต่างๆ ต่างกัน

ตัวแปรต้น	ความถี่ในการใช้บริการ
ตัวแปรตาม	ภาพลักษณ์ทั้ง 4 ด้าน
- 1) ด้านประชาสัมพันธ์
 - 2) ด้านการบริการ
 - 3) ด้านเอกสารจดหมายเหตุ
 - 4) ด้านอาคารสถานที่สภาพแวดล้อม

3. ภาพลักษณ์ของสำนักหอจดหมายเหตุแห่งชาติในทัศนะของนักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษาของมหาวิทยาลัยของรัฐ ต่างกันตามระดับความรู้ความเข้าใจที่นักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษามีต่อสำนักหอจดหมายเหตุแห่งชาติ

ตัวแปรต้น	ระดับความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับภารกิจและความรับผิดชอบของสำนักหอจดหมายเหตุแห่งชาติ
ตัวแปรตาม	ภาพลักษณ์ทั้ง 4 ด้าน
- 1) มาก
 - 2) กลาง
 - 3) น้อย
- 1) ด้านประชาสัมพันธ์
 - 2) ด้านการบริการ
 - 3) ด้านเอกสารจดหมายเหตุ
 - 4) ด้านอาคารสถานที่สภาพแวดล้อม

ขอบเขตของการศึกษา

1. ศึกษาเฉพาะนักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษาของมหาวิทยาลัยของรัฐในเขตกรุงเทพฯ และ ปริมณฑล สังกัดทบวงมหาวิทยาลัย ปี พ.ศ.2546 - 2548 รวมทั้งสิ้น 9 แห่ง ที่เคยมาใช้บริการ ณ สำนักหอจดหมายเหตุแห่งชาติ ทั้งสาขาวิชาสังคมศาสตร์ มนุษยศาสตร์ และสาขาวิชาวิทยาศาสตร์ ดังนี้

1) จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย	2) มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์
3) มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์	4) มหาวิทยาลัยมหิดล
5) มหาวิทยาลัยรามคำแหง	6) มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
7) มหาวิทยาลัยศิลปากร	8) มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช
9) สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์	

2. ศึกษาภาพลักษณ์ของสำนักหอจดหมายเหตุแห่งชาติ 4 ด้าน ดังนี้

- 1) ด้านประชาสัมพันธ์
- 2) ด้านการบริการ
- 3) ด้านเอกสารจดหมายเหตุ
- 4) ด้านอาคารสถานที่สภาพแวดล้อม

มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ สงวนลิขสิทธิ์

ขั้นตอนของการศึกษา

1. เก็บรวบรวมข้อมูลจากเอกสารและวรรณกรรมที่เกี่ยวข้อง
2. ออกแบบหรือจัดทำแบบสอบถามในงานวิจัย
3. เก็บรวบรวมข้อมูล
4. วิเคราะห์ข้อมูลและประเมินผล
5. เรียงเรียงผลการศึกษา
6. สรุปผลการศึกษา

* ผู้วิจัยยึดการเก็บข้อมูลมหาวิทยาลัยของรัฐ ในสังกัดทบวงมหาวิทยาลัย ตามที่เสนอหัวข้อวิทยานิพนธ์ในปี 2546 ปัจจุบัน มหาวิทยาลัยในสังกัดทบวงมหาวิทยาลัยได้เปลี่ยนเป็นสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. เพื่อจะได้ข้อมูลด้านภาพลักษณ์ของสำนักหอจดหมายเหตุแห่งชาติ จากทัศนะของนักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษา
2. เพื่อนำเสนอข้อมูลการศึกษาภาพลักษณ์ของหน่วยงาน และการศึกษาเกี่ยวกับกลุ่มผู้มาใช้บริการต่อสำนักหอจดหมายเหตุแห่งชาติ

มหาวิทยาลัยศิลปากร สงวนลิขสิทธิ์